

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: **J.K.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. OD 49/18-2/67.1/18001/Rg,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 1. 2018, č. j. OD 49/18-2/67.1/18001/Rg, **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Václava Voříška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2017, sp. zn.: MUCL/20640/2017/TJ, č. j.: MUCL/115234/2017. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 27. 2. 2017 v době kolem 8:59 hod., v obci Kravaře na pozemní komunikaci č. I/15, ve směru na Litoměřice, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, nedovolenou rychlostí. Orgánem Policie ČR mu byla naměřena silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI (umístěným u čp. 112) rychlost jízdy 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h při rychlosti pod 100 km/h, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 73 km/h. Tím byla nejvyšší dovolená rychlost v obci stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích ve výši 50 km/h, překročena o 23 km/h, tj. o 20 km/h a více, tedy porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce nejprve připomněl, že ve správním řízení namítal podjatost všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně včetně starosty. Jako důvod uvedl, že příjem z budoucích sankcí byl součástí rozpočtu obce. Zaměstnanci tak budou pravděpodobně motivováni k naplňování předpokládaného příjmu kapitoly, tj. měli zvláštní zájem na výsledku řízení vedoucí k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce. Proto bylo nutné ověření, jak správní orgán I. stupně předcházet této systémové podjatosti, resp. jestli jí nepodporoval systémem odměňování úředníků. Žalovaný námitku podjatosti vyřídil kvůli údajné opožděnosti neformálním sdělením. Dle žalobce ale námitka opožděná nebyla, neboť o rozhodných skutečnostech se dozvěděl v den podání námítky. Žalobce na rozdíl od žalovaného neměl povinnost prokázat včasnost námítky. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 33/2005 - 80. Postupem žalovaného nebyl respektován § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ani jeho smysl a účel, a pochybnosti ohledně nepodjatosti oprávněných úředních osob zůstala.
3. Žalobce ve správním řízení také namítal zánik ověření rychloměru ve smyslu § 7 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření. Poukázal na nízkou kvalitu záznamu z měření rychlosti, dovozoval, že mohlo dojít k poškození rychloměru i pádem či nesprávným používáním. Žalobce požadoval přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a navrhl provést jako důkaz ohledání rychloměru. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že žalobce opírá důvody zániku ověření o nepodložené tvrzení, přičemž upozornil na to, že kvalita fotodokumentace je závislá na podmínkách měření, ke kterým bylo nutno přihlédnout. K provedení důkazu ohledáním na místě správní orgán I. stupně neshledal důvod. Dle žalobce není zřejmé, proč byl důkaz odmítnut, a v žalobě tak nebylo možné s nevyslovenými úvahami správního orgánu I. stupně polemizovat. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016 - 50, uvedl, že způsob fungování silničních rychloměrů není notorií. Správní orgán I. stupně však neprovedl žádný důkaz směřující k zjištění, co způsobilo nekvalitu snímků a co může způsobit zánik ověření

rychloměru. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného byla vydána v rozporu s § 3 správního řádu, neboť zůstala pochybnost o ověření použitého rychloměru, kterou bylo možno rozptýlit navrženým dokazováním.

4. I v dalším žalobním bodu žalobce zpochybňoval správnost provedeného měření rychlosti. Dle žalobce bylo měření v rozporu s návodem k obsluze k použitému rychloměru a certifikátem o schválení typu měřidla provedeno pod nenulovým úhlem. Žalobce proto již ve správním řízení navrhl provést důkaz příslušným certifikátem, ten byl však pro nadbytečnost zamítnut, což však správnímu orgánu I. stupně nebránilo vyjadřovat se k jeho obsahu. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vycházel z podkladů (návod k obsluze rychloměru a vyjádření distributora rychloměru), jež nebyly součástí spisu, a nebylo jimi provedeno dokazování. Žalobce se tak nemohl seznámit se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce poukázal na nesprávné zjištění správního orgánu I. stupně, neboť v návodu k obsluze rychloměru je měřicí úhel 0° stanoven. Distributor rychloměru v návodu pojednával i o cosinus efektu, jak však připustil i správní orgán I. stupně a distributor rychloměru, rychloměr nebyl pro měření pod jiným než nulovým úhlem ověřen Českým metrologickým institutem. Cosinus efekt má sice dle žalobce reálný základ (při měření pod nenulovým úhlem však není měřena rychlost jízdy, ale rychlost přibližování, což je odlišná veličina), ale úředně nebylo ověřeno, zda při měření pod nenulovým úhlem např. nedocházelo k vadám měření v důsledku toho, že se měřicí paprsek v průběhu měření „posouval“ po ploše měřeného vozidla (tzv. „slip effect“, „sweep effect“, česky též „efekt skluzu“). Vliv posunu paprsku během měření na výsledek měření rychlosti vyplývá z návodu k obsluze. Žalobce v této souvislosti zároveň odkázal na video dokument a článek ze zahraničních médií (BBC a Daily Mail), které se tematikou také zabývaly. Žalobce rovněž namítal podjatost distributora. Správní orgán I. stupně dle žalobce pochybil, když se nezabýval věrohodností distributora, který neměl potřebné odborné znalosti. Správní orgán I. stupně se nevypořádal s důkazním návrhem na provedení znaleckého posudku k otázce vzniku slip effectu a zda k němu došlo v tomto případě. Dle žalobce mělo být návrhu vyhověno, protože existuje důvodná pochybnost, že měření bylo prováděno za podmínek nasvědčujících vzniku slip effectu (vyšší než doporučená vzdálenost, nenulový úhel měření, měření v zatáčce, měření z ruky ze zaparkovaného vozidla). Za uvedených podmínek bylo v podstatě vyloučeno, aby se měřicí paprsek v průběhu měření rychlosti neposouval po ploše měřeného vozidla případně jiných objektů. Otázkou je vliv posunu na naměřenou rychlost. Žalobce proto v žalobě navrhl provedení znaleckého posudku k otázce, zda došlo k slip effectu, resp. navrhl provedení vyšetřovacího pokusu s použitým rychloměrem.
5. V další žalobní námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť zavinění ve formě nevědomé nedbalosti správní orgán I. stupně dovozoval z vyjádření žalobce, ten ale vylučoval, že by se přestupku dopustil. Správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda žalobce mohl a měl vědět, jaký je v daném úseku rychlostní limit, ani tím, zda žalobce mohl a měl vědět, jakou rychlostí jede.
6. Žalobce také tvrdil, že výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a je tak v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku dle žalobce absentoval odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že závažnost přestupku se liší podle části obce, ve které k přestupku došlo, nebylo ve výroku ani místo spáchání přestupku

určeno dostatečně, neboť bylo označeno jako celá obec Kravaře. Obec navíc nebyla přesně identifikována a mohlo tak dojít k záměně s obcí totožného jména. Vzhledem k umístění stanoviště policistů na konci obce a vzdálenosti, na kterou bylo měřeno (cca 200 m) nelze z výroku dovodit, jestli se vozidlo při měření nacházelo v obci či mimo ní.

7. Dle žalobce správní orgán I. stupně porušil rovněž jeho právo na seznámení se se všemi podklady rozhodnutí, protože žalobce nebyl vyrozuměn o doplnění spisu. Žalobce byl pouze vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, z toho však nelze dovozovat, že došlo k rozšíření spisového materiálu. Žalobce měl za to, že byl vyzván, aby se vyjádřil k podkladům, s nimiž byl již seznámen. Výzva navíc obsahovala nepřipustné omezení možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když umožňovala toto provést pouze osobně u správního orgánu I. stupně.
8. Žalobce dále upozorňoval na to, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda pro něj nebyla příznivější nová právní úprava, minimálně zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, čímž došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce odkazoval na § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který umožňuje mimořádné snížení pokuty, pro které byly dle žalobce za dané situace splněny podmínky.
9. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, uplatnil požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a spisovou dokumentaci. K otázce správnosti měření rychlosti žalovaný uvedl, že tyto námitky žalobce byly vypořádány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

12. Přestupek žalobce oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce odmítl podepsat, dále úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 27. 2. 2017, spolu s záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 76 km/h, registrační značkou žalobcova vozidla Porsche a pořízenou fotodokumentaci zachycující předmětné vozidlo a podobu řidiče. Dále Policie ČR správnímu orgánu I. stupně předložila osvědčení č. 118/08 ze dne 16. 12. 2008 o proškolení příslušníka Policie ČR - policistky ■■■, která prováděla měření rychlosti vozidla, a ověřovací list č. 8012-OL-70107-16 ze dne 8. 4. 2016 k silničnímu laserovému rychloměru

MicroDigiCam LTI s platností ověření do 7. 4. 2017. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z evidenční karty řidiče ze dne 27. 3. 2017.

13. Správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku a vyrozuměl ho o konání ústního jednání. Součástí oznámení byla i informace, že na závěr ústního jednání bude žalobci poskytnuta možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Podle protokolu o ústním jednání byl dne 18. 4. 2017 přestupek projednán za přítomnosti zmocněnce žalobce Ing. M. J. Zmocněnec žalobce požádal o kopii části spisu a o možnost vyjádřit se písemně. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování oznámením přestupku, záznamem o přestupku, osvědčením o proškolení policistky ■■■, ověřovacím listem, fotodokumentací a výpisem z evidenční karty řidiče. Správní orgán I. stupně ústní jednání zakončil s tím, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav v dostačujícím rozsahu a dokazování bylo ukončeno. Zmocněnec žalobce byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se následně písemně vyjádřil písemností doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 26. 4. 2017. Uvedl mimo jiné, že měření má podle návodu probíhat v nulovém úhlu. Z výstupu z rychloměru vyplynulo, že měření proběhlo na opačné straně vozovky. Měření bylo podle úředního záznamu policistkou provedeno z kolmo zaparkovaného vozidla, což navýšilo vzdálenost mezi rychloměrem a měřeným vozidlem. Měření pod nulovým úhlem částečně kompenzuje odchylky měření (přístroj změří jednu vzdálenost a po určitém časovém intervalu další a pak vypočte rychlost) při zvětšujícím se úhlu výsledná odchylka narůstá. Žalobce také namítal, že záměrný kříž se nacházel na SPZ, jež má lesklý povrch neumožňující korektní měření. Dále žalobce poukazoval na to, že bylo měřeno mimo max. doporučenou vzdálenost (140 m), proto mohlo dojít k dalším chybám měření. Žalobce navrhoval mimo jiné provést důkaz ohledáním a přezkoušením rychloměru, certifikátem o schválení typu měřidla, návodem k obsluze a znaleckým posudkem k provedení měření.
14. Podáním ze dne 28. 6. 2017 žalobce uplatnil námitku podjatosti proti každému zaměstnanci správního orgánu I. stupně včetně starosty, místostarosty a tajemníka. Žalovaný námitku vyřídil sdělením ze dne 10. 7. 2017, kterým žalobce informoval o tom, že o námitce podjatosti nebude rozhodováno usnesením, neboť nebyla podána bez zbytečného odkladu, když řízení o přestupcích bylo zahájeno dne 29. 3. 2017, žalobce zmocnil k zastupování v tomto řízení Ing. ■■■ dne 5. 4. 2017 a v podané námitce nebyly uvedeny skutečnosti, které vznikly až v době podání námítky. Žalovaný současně žalobci sdělil, že podjatost úředních osob prověřil a nezjistil důvody pro postup podle § 14 odst. 4 ani § 131 odst. 4 správního řádu.
15. Ve správním spise soud dále našel mapové podklady s vyznačeným místem měření rychlosti a fotografie pořízené z aplikace Panorama (vše dostupné na stránkách www.mapy.cz). Správní spis dále obsahoval žádost adresovanou distributorovi měřicího zařízení, o kvalifikované vyjádření za účelem řádného vyhodnocení důkazních prostředků k různým variantám výstupu (záznamům o přestupku) z měřicího zařízení. Správní orgán I. stupně se dotazoval, zda v jednotlivých případech došlo k porušení návodu a zda lze daný podklad považovat za způsobilý k prokázání viny v přestupkovém řízení. Ve správním spise bylo dále založeno požadované vyjádření distributora ze dne 24. 3. 2017, kde distributor reagoval na jeden z případů, konkrétně měření v zatáčce, které je ovlivněno cosinus efektem. Efekt se projevuje, je-li měřicí úhel nenulový. Nulový měřicí úhel nastává v případě, kdy měřicí laser stojí

přímo proti jedoucímu vozidlu, což není z praktického hlediska reálné. Distributor rovněž uvedl, že návod k rychloměru neobsahuje povinnost měřit s nulovým měřicím úhlem, protože bylo počítáno s nenulovým úhlem. V návodu byl popsán jev označovaný jako cosinus efekt, který nepatrně ovlivňoval naměřenou hodnotu tak, že ji snižoval. Vliv nenulového úhlu tak byl vždy ve prospěch řidiče měřeného vozidla. Obsluha byla na jev při školeních upozorňována a bylo doporučováno minimalizování úhlu. Ve spise byla založena část návodu obsahující vlastnosti systému, technických údajů používání systému Micro DigiCam, údaje o aplikaci cosinus efektu. Z návodu vyplynulo, že měřicí rozsah zařízení byl 25 - 400 m, optimum činila 50 - 140 m, optimální vzdálenost zaměření byla 80 - 140 m, při dobrém osvětlení a zaostření byla možnost vzdálenost prodloužit. Návod neobsahoval informaci o povinnosti nulového úhlu, pouze uváděl, že pokud to bylo možné, měla obsluha volit takové stanoviště, aby byl úhel co nejmenší. Výzvou ze dne 25. 10. 2017 byl žalobce vyrozuměn o tom, že se do 5 dnů může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, osobně u správního orgánu I. stupně. Podle záznamu ze dne 10. 11. 2017 se žalobce ani jeho zmocněnec v poskytnuté lhůtě nedostavili k uplatnění práva dle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně v záznamu dále uvedl, že opatřil další podklady pro rozhodnutí, kterými byly žádost o vyjádření distributora, jeho vyjádření, mapové podklady a kopie návodu k obsluze MicroDigiCam.

16. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2017 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Rozhodnutí v úvodu obsahovalo seznam důkazních prostředků, které byly provedeny a jež byl totožný s listinami zaslanými Policií ČR správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně uvedl, že s ohledem na námítky žalobce doplnil podklady pro rozhodnutí, a to mapovými podklady webové aplikace mapy.cz, žádostí o vyjádření distributora, vyjádřením k žádosti a kopií návodu k obsluze systému MicroDigiCam. Na základě shromážděných podkladů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobce v uvedenou dobu, čase a místě, při jízdě osobním motorovým vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Správní orgán I. stupně konstatoval, že ověřovací list deklaruje, že měřicí zařízení bylo ověřeno, osvědčení policistky ■■■ dokládá, že byla odborně způsobilá k obsluze a provádění měření s použitým měřicím zařízením. Správní orgán I. stupně vycházel z mapových podkladů, když se zabýval námitkou měření v zatáčce. Správní orgán I. stupně se v rozhodnutí odkazoval na návod k obsluze např. v případě námítky nulového úhlu měření, cosinus efektu, měření cíleného na registrační značku, měření na nadlimitní vzdálenost. Ohledně měření na dlouhou vzdálenost cca 195 m správní orgán I. stupně uvedl, že fotodokumentace pořízená měřicím zařízením nevykazuje špatnou čitelnost. Podle fotodokumentace pořízené hlídkou lze povětrnostní a světlené podmínky hodnotit za vyhovující. Dále bylo doplněno, že maximální vzdálenost je stanovena s ohledem na technické limity zařízení, které snímky vyhotovuje a které je nezávislé na zařízení, jež provádí samotné měření rychlosti. Formální i materiální stránka přestupku byla podle prvostupňového rozhodnutí žalobcem naplněna. Správní orgán I. stupně se následně s odkazem na § 12 odst. 1 přestupkového zákona zabýval okolnostmi, ke kterým bylo nutné přihlédnout při určení druhu sankce a její výměry. Při rozhodování vycházel z právní úpravy platné v době spáchání přestupku, neboť právní úprava platná v době rozhodování nebyla pro žalobce příznivější.
17. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 12. 1. 2018. Žalovaný uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplňoval. Správnost napadeného rozhodnutí tedy přezkoumal

v celém rozsahu. Podle žalovaného bylo jednání žalobce řádně posouzeno, důkazy tvořily logický řetězec a v odůvodnění bylo popsáno naplnění skutkové podstaty přestupku. Správní orgán I. stupně se plně vypořádal s argumenty žalobce a s vypořádáním se žalovaný ztotožnil. Prvostupňové rozhodnutí splňovalo náležitosti na něj kladené správním řádem a přestupkovým zákonem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2016-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
19. Soud se nejprve zabýval namítaným rozporům výroku prvostupňového rozhodnutí s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť dle žalobce neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Námitku shodného obsahu uplatňuje právní zástupce žalobce, zastupující přestupce před správními soudy v řadě dalších případů, nikoli ojediněle, soud neshledal důvod odchýlit se od svých předchozích závěrů (např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 60 A 11/2017-30, kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 As 277/2017-38).
20. Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Součástí výroku o přestupku je v souladu s § 77 zákona o přestupcích jednak výrok či výroková část o vině, jednak o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za přestupek ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný přestupek. Mimo jiné náležitosti musí výrok o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích obsahovat také rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Plně postačí, pokud jsou ve výroku rozhodnutí uvedena hmotněprávní ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a procesní ustanovení, která zakládají příslušnost rozhodujícího správního orgánu.
21. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za přestupek, stejně jako ustanovení § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za přestupky přímo uložena. Výrok o uložení sankci odpovídal požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, pokud obsahoval uvedení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, podle kterých byla pokuta uložena.
22. Pokud jde o označení místa přestupku z části výroku výslovně obsahující údaj „v obci Kravaře na pozemní komunikaci č. I/15, ve směru na Litoměřice“ je nepochybné, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce Kravaře v okrese Česká Lípa (nikoliv města Kravaře v okrese Opava), kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. V průběhu správního řízení pak nevznikly pochybnosti o

nejvyšší povolené rychlosti v předmětném úseku a nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly poškodit žalobce z hlediska zásady ne bis in idem, překážky litispendence nebo práva na obhajobu. Výrok navíc obsahuje i údaj o umístění silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI „u čp. 112“.

23. V rámci posouzení námitek, které směřovaly vůči správnosti provedeného měření rychlosti vozidla, dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně při dokazování této skutkové otázky postupoval v rozporu se zákonem a jeho rozhodnutí je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
24. Z obsahu správního spisu a ze záznamu k možnosti uplatnění práva dle § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá, že ačkoli při ústním jednání dne 18. 4. 2017, jehož se účastnil obecný zmocněnec žalobce, provedl správní orgán I. stupně dokazování listinami založenými ve spise a dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a dokazování ukončil, v reakci na námítky žalobce ohledně správnosti měření rychlosti (včetně důkazních návrhů) shledal potřebu spisový materiál doplnit o mapové podklady, žádost o vyjádření ATS-TELECOM Praha, vyjádření k této žádosti a část návodu k obsluze použitého rychloměru RAMER10. Dle záznamu ze dne 10. 11. 2017 se staly uvedené listiny podkladem rozhodnutí, tato skutečnost vyplývá také z obsahu odůvodnění obou rozhodnutí. Právě těmito listinami byly vyvráceny námítky žalobce, např. že nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru a měření bylo provedeno v zatáčce.
25. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích zásadně platí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004-60). Z uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně má zásadně povinnost k projednání přestupku nařídit ústní jednání, a to v celém rozsahu prováděného dokazování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008-111, či ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010-63). Právě k provádění dokazování a uplatnění odpovídajících procesních práv účastníků řízení totiž ústní jednání slouží. Judikatura správních soudů současně dovodila (viz právě citované rozsudky), že provedl-li správní orgán některé důkazy mimo ústní jednání s odkazem na § 51 odst. 2 správního řádu, aplikoval na řízení právní normu, která na přestupkové řízení nedopadá, neboť úprava přestupkového řízení je lex specialis k obecné úpravě správního řízení podle správního řádu. Tyto závěry byly Nejvyšším správním soudem vysloveny nejen ve vztahu k provedení dokazování svědeckými výpověďmi, ale také ve vztahu k fotografiím, jež z veřejných zdrojů založil správní orgán do spisu, aniž by jimi provedl dokazování při ústním jednání i mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34).
26. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud dokazování mapovými podklady, žádostí o vyjádření ATS-TELECOM Praha, vyjádřením k této žádosti a částí návodu k obsluze rychloměru provedl, aniž by v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nařídil ústní jednání, při němž by byl žalobce s uvedenými podklady seznámen a mohl se k nim vyjádřit. V daném případě rozhodně nebyla dodržena ani pravidla pro provedení důkazů mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce nebyl o doplnění podkladů pro rozhodnutí vyrozuměn ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu, o dokazování nebyl sepsán protokol dle § 18 správního řádu. Výše uvedené podklady byly pouze založeny

do spisu a označeny za podklady v záznamu ze dne 10. 11. 2017, s takovým procesním postupem zákon o přestupcích ani správní řád nepočítá. Uvedený procesní nedostatek nemohl být napraven ani tím, že žalobci byla po vložení zmíněných listin do spisu zaslána výzva s poskytnutím lhůty k uplatnění práv podle § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu výzvy ani jiného úkonu nemohl žalobce naznat, že správní orgán I. stupně shledal potřebu doplnit dokazování provedené při ústním jednání o další listiny, z nichž hodlá při vydání rozhodnutí vycházet. Soud konstatuje, že postup správního orgánu I. stupně, ve kterém neshledal pochybení ani žalovaný, představoval porušení pravidel spravedlivého procesu a zásady bezprostřednosti a ústnosti přestupkového řízení, a tedy podstatnou procesní vadu podle § 76 odst. 1 c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

27. Tato vada dokazování dopadá i na zjištěný skutkový stav věci tak, jak byl vzat za podklad rozhodnutí. Za takové situace není na místě, aby se soud věcně zabýval uplatněnými žalobními námitkami, které směřují do správnosti měření, neboť skutkové závěry správních orgánů byly postaveny a žalobcovy námitky vyvráceny na podkladě podkladů, jimiž nebylo provedeno dokazování v souladu se zákonem. K posouzení důvodnosti žaloby také nebylo třeba, aby soud doplňoval dokazování znaleckým posudkem k otázce, zda došlo k slip effectu, či prováděl vyšetřovací pokus s použitým rychloměrem, jak požadoval žalobce.
28. Vytýká-li žalobce správnímu orgánu I. stupně nedostatečné odůvodnění formy zavinění, krajský soud konstatuje, že odůvodnění závěru, že přestupek byl spáchán ve formě nevědomé nedbalosti, je skutečně velmi stručné. Zároveň je ale třeba konstatovat, že povinností držitele řidičského oprávnění je znát pravidla provozu na pozemních komunikacích, dodržovat je i zachovávat určitou opatrnost. Znalost těchto norem, předvídatost a opatrnost u těchto osob zákonodárce předpokládá a vyžaduje je. U takových osob proto lze jejich zavinění z nedbalosti nevědomé dovodit.
29. K žalobnímu bodu, v němž žalobce brojil proti způsobu, kterým byla vyřízena námitka podjatosti, předně soud uvádí, že námitku v podstatě systémové podjatosti všech úředních osob správního orgánu I. stupně, včetně starosty, místostarosty a tajemníka, uplatněnou zmocněncem žalobce až dne 28. 6. 2017, tedy s odstupem více než 2 měsíců po projednání přestupku při ústním jednání dne 18. 4. 2017, považuje za součást obstrukční taktiky zmocněnce žalobce, který měla zejména oddálit vydání rozhodnutí o přestupku. Vzhledem k tomu, že žalobce od zahájení přestupkového jednání dne 29. 3. 2017 a jeho zmocněnec od převzetí zastoupení museli vědět, jaký správní orgán přestupek projednává a museli jim být zřejmé i skutečnosti, které v námitce podjatosti ve vztahu k úředním osobám uváděli, nepochybil žalovaný, pokud námitku podjatosti vyhodnotil jako opožděnou, uplatněnou nikoli bez zbytečného odkladu a nerozhodoval o ni ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, ale vyřídil ji sdělením ze dne 10. 7. 2017. Byť je obsah tohoto sdělení stručný, jeho smysl je jasný a ze sdělení je patrné, proč považoval žalovaný námitku za opožděně uplatněnou. A přestože žalovaný uváděl, že „v podané námitce podjatosti nejsou uvedeny skutečnosti, které by vznikly až v současné době“, je jasné, že měl za to, že vzhledem k dřívější existenci namítaných skutečností o nich žalobce věděl dříve. Tvrzeňé důvody podjatosti všech úředních oprávněných osob žalovaný prověřil, neshledal je opodstatněnými, a tudíž ani důvodem pro postup podle § 14 odst. 4 či § 131 odst. 4 správního řádu. S tímto posouzením se soud plně ztotožňuje, neboť důvody, pro které měly být všechny úřední osoby správního orgánu I. stupně podle žalobce vyloučené, považuje soud za spekulativní, takové, které nezakládají podjatost všech úředních osob určitého správního orgánu a které nelze za důvody podjatosti ve

smyslu § 14 odst. 1 a 5 správního řádu považovat. Zájem všech úředních osob správního orgánu I. stupně na výsledku řízení, který žalobce obecně a domněle odvozoval od odměňování z obecního rozpočtu podle výkonnosti a výše uložených pokut, a nikoliv od objektivního poměru k věci, či k němu samotnému nebo jeho zmocněnci v konkrétním případě, zásadně není důvodem, který by mohl založit pochybnosti o nepodjatosti všech úředních osob správního orgánu. Žalovaný proto nepochybil, pokud se blíže nevěnoval žalobcovým požadavkům ohledně způsobu odměňování úředních osob. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s § 14 správního řádu podjatou úřední osobou a žalobce nebyl nijak zkrácen postupem, kterým se žalovaný s uplatněnou námitkou podjatosti vypořádal.

30. Dovolává-li se žalobce toho, že správní orgány měly minimálně aplikovat zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť je příznivější, nemohl soud této argumentaci soud přisvědčit. K otázce možnosti postupu podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy možnosti mimořádného snížení výměry pokuty pod zákonnou sankci, odkazuje soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud k obdobné námitce stěžovatele, který byl shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle dřívější právní úpravy, uvedl: *„Zákonodárce při přijímání nové právní úpravy zákona o přestupcích nestanovil žádné nové sazby ukládaných pokut za daný správní delikt, které by pro stěžovatele mohly znamenat přijetí příznivější právní úpravy, ale stanovil toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty za zákonem předvídaných podmínek. V daném případě se proto nejednalo o přijetí příznivější právní úpravy, neboť správní orgán rozhodoval v mezích stanovených zákonem; bylo pak na jeho uvážení, jakou sankci na základě podkladů vyplývajících ze spisu v zákonem stanoveném rozmezí stěžovateli udělí. Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvést, proč výměru sankce pod zákonem stanovenou hranicí neuplatnil.“*. Tyto závěry lze obdobně aplikovat i na žalobcův případ, neboť, jak již soud uvedl shora, přijetím nové právní úpravy - zákonem o odpovědnosti za přestupky a s ním související novelizací zákona o silničním provozu - nebyly stanoveny nové sazby ukládaných pokut a jiné doby zákazu činnosti, pouhá možnost postupu dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky nepředstavuje zákonnou úpravu pro žalobce příznivější, neboť sankce byly ukládány v zákonem stanoveném rozpětí.
31. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že část žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude povinností správních orgánů odstranit vadu dokazování tak, že veškeré důkazy musí být provedeny při ústním jednání. Teprve poté bude moci správní orgán

přistoupit k hodnocení veškerých důkazů a učinění skutkových závěrů ohledně správnosti naměřené rychlosti.

34. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Žalobci byly přiznány pouze dva úkony právní služby a dva paušály, oproti žádosti uvedené v žalobě, kde žádal o tři úkony a příslušnou náhradu hotových výdajů. Důvodem je, že nebyla podána žalobcem avizovaná replika.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. únor 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M,
samosoudkyně